

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/305/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7108209589
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7108209589.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobcov: 1/ M. I., nar. XX.XX.XXXX, D., R. XX, 2/ W. I., E.. X.X.XXXX, D., S. X, 3/ K. I., E.. XX.X.XXXX, Q., E. N. XXXXX, XX-XX XXRd., A., 4/ X. I., E.. XX.X.XXXX, I., Y. XX, všetci zast. JUDr. Helenou Knopovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Štúrova 20, proti žalovanému O.. Š. I., S. C., D., D. XX, zast. JUDr. Stanislavou Ferkovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Jantárová 30, za účasti intervenienta na strane žalovaného Komunálna poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 315 955 45, zast. Mgr. Daliborom Tverďákom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Krmanova 1, IČO: 31 819 796, o zaplatenie 19.252,47 eur, o odvolaní žalobcu v 4. rade a žalovaného proti rozsudku 18C/60/2008-513 z 1.4.2019 v znení opravného uznesenia 18C/60/2008-546 z 20.6.2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v znení opravného uznesenia 18C/60/2008-546 z 20. 6. 2019 vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania.

Žalovanému a intervenientovi p r i z n á v a proti žalobcovi v 4. rade náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Žalobcom v 1. až 3. rade náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) žalobu žalobcov v 1. až 4. rade voči žalovanému zamietol, konanie o zaplatenie 4.345,48 eur zastavil, rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. a 4. rade vo výške 100% a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. až 4. rade vo výške 100%.

2. Opravným uznesením 18C/60/2008-546 z 20.6.2019, o.i., opravil výrok rozsudku, vychádzajúc z § 224, čl. 4 ods. 1, § 99 ods. 1 C.s.p., lebo zistil, že došlo k chybe v písaní vo výrokovej časti písomného vyhotovenia rozsudku tak, že správne ma III. výrok rozsudku zniet: „Žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. až 4. rade vo výške 100%“.

3. Súd rozhodol o žalobe, ktorou sa právny predchodca žalobcov, W. I., E.. XX.X.XXXX, podanou uňho 18.4.2008 domáhal voči žalovanému zaplatenia 1.000.000,- Sk (33.319,92 eur) a náhrady trov konania, na tom skutkovom a právnom základe, že v exekučnom konaní vedenom Exekútorským úradom žalovaného pod sp. zn. Ex 95/02 mu vznikla škoda v sume 580.000,- Sk (19.252,47 eur) v dôsledku toho, že žalovaný nezákonne predal v dražbe jeho motorové vozidlo v tejto hodnote, aj napriek tomu, že na Okresnom súde Košice II v konaní sp. zn. 11C 231/2003 bolo toto motorové vozidlo vylúčené z exekúcie. Ďalej sa domáhal aj náhrady ďalšej škody 420.000,- Sk (13.941,44 eur),

ktorá mu mala vzniknúť tým, že táto suma bola odcudzená z batožinového priestoru predmetného motorového vozidla, po jeho neoprávnenom odťahnutí žalovaným dňa 27.10.2003 do sídla odťahovej služby. Rozsudkom 18C/60/2008-113 z 9.9.2010 žalobu v celom rozsahu zamietol a zaviazal pôvodného žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania. Nárok žalobcu bol zamietnutý z dôvodu premlčania podľa § 106 ods. 1, 2 OZ v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Súd takto rozhodol po vykonaní dokazovania výsluchom účastníkov konania, svedka Z. G., pripojeným exekučným spisom Ex 95/02, spisom Okresného súdu Košice II 11C 231/2003, vyšetrovacím spisom Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach, OO Košice - Staré mesto ČVS: ORP-1069/SM-2003, listinnými dôkazmi vyžiadanými súdom a predloženými účastníkmi konania. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Košiciach svojim rozsudkom z 20.4.2011 potvrdil rozsudok, pokiaľ ním bola zamietnutá žaloba do sumy 13.941,44 eur a v ostatnej časti rozsudok zrušil, v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, teda aj v rozsahu trov konania. V potvrdzujúcej časti rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 9.6.2011. Predmetom konania preto zostal nárok pôvodného žalobcu voči žalovanému o zaplatenie 19.252,47 eur. Rozsudkom 18C/60/2008-258 zo 16.3.2015 súd opätovne vo veci rozhodol, zaviazal žalovaného zaplatiť pôvodnému žalobcovi 11.521 eur, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol samostatným uznesením 18C/60/2018-337 zo 7.8.2015. Proti rozsudku vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť 11.521 eur podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a intervenient. V priebehu odvolacieho konania, 12.9.2015 pôvodný žalobca zomrel. Krajský súd v Košiciach v odvolacom konaní rozhodol uznesením 9Co/532/2016-417 z 29.12.2017 o pokračovaní v konaní s dedičmi-strany žalobcu W. I., nar. XX.X.XXXX, zomrelého XX.X.XXXX a to so žalobkyňou v 1. rade M. I., E.. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., R. XXXX/X, žalobcom v 2. rade W. I., E.. X.X.XXXX, J. I. D., S. XXXX/X, žalobkyňou v 3. rade K. I., E.. XX.X.XXXX, J. I. XX-XX XX X.., A., E. N. XXXXX, Q. a žalobcom v 4. rade K. I., E.. XX.X.XXXX, J. I. I., Y. XX, nepripúšťa späťvzatie žaloby žalobcami v 1. až 3. rade. Zrušil rozsudok a uznesenie 18C/60/2008-337 zo 7.8.2015 a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplývala povinnosť súdu prvej inštancie vykonať vo veci ďalšie dokazovanie. Vzhľadom na to, že žalobca v priebehu konania zomrel a na jeho miesto vstúpili žalobcovia v 1. až 4. rade ako nerozluční spoločníci na strane aktívne legitimovaných strán sporu po smrti poručiteľa, neboli nositeľmi práv a povinností v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, až následne vstúpili do práv a povinností pôvodného žalobcu spoločne a nerozdielne. Z uvedeného dôvodu predmetné súdne rozhodnutia žalobcom nepriznávali žiadne práva a neukladali ani žiadne povinnosti. Súd mal preto vyzvať žalobcov na úpravu navrhovaného petitu žaloby a v jeho rámci na upresnenie nimi navrhovaného rozsahu plnenia voči žalovanému a následne po prejednaní veci, opätovne rozhodnúť. V súlade s uznesením odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vyzval žalobcov v 1. a v 4. rade na úpravu navrhovaného petitu žaloby a na upresnenie nimi navrhovaného rozsahu plnenia voči žalovanému a po úprave petitu žaloby uznesením 18C/60/2008- 476 z 20.3.2019, právoplatným 1.4.2019, pripustil zmenu petitu žaloby v znení: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1. až 4. rade spoločne a nerozdielne sumu 14.907 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcom v 1. až 4. rade trovy konania vo výške 100%. Súd vychádzajúc z § 3, § 33 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2 Obč. zák., na základe opätovného vyhodnotenia dokazovania vykonaného v tomto konaní a posúdení zmeneného petitu žalobcami v 1. až 4. rade ako právnymi nástupcami po nebohom žalobcovi, dospel k tomu záveru, že prvoradý dôvod pre zamietnutie tejto žaloby spočíva v nedostatku petitu podanej žaloby a hmotnoprávnej nevykonateľnosti tohto petitu. Poukázal na to, že žalobcovia v tomto konaní zmenili petít žaloby tak, že uplatnili svoj nárok spoločne a nerozdielne priamo voči žalovanému vo forme jeho povinnosti nahradiť im škodu vo výške 14.907 eur. Konštatoval, že ako vyplýva zo zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, pohľadávka žalobcov ako dedičov, po prechádzajúcom nebohom žalobcovi, nebola predmetom dedičského konania a teda žalobcovia ako nerozluční spoločníci na strane aktívne legitimovaných strán po smrti poručiteľa neboli nositeľmi práv a povinností, že ich pohľadávka nebola prejednaná v dedičskom konaní a nie je doposiaľ známy rozsah ich práv voči dedičstvu. Dôvodil, že žalobcovia ako dedičia sa preto mohli domáhať v tomto konaní iba takého rozhodnutia súdu, ktorým by rozhodol o tom, že ich pohľadávka voči žalovanému patrí do dedičstva po nebohom žalobcovi. Vzhľadom na to, že námietky predložené žalovaným a ním doložené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR majú podľa zváženia súdu podstatný význam v tomto konaní, súd ich vyhodnotil a dospel k týmto záverom: Námietky žalovaného proti nedostatku pasívnej vecnej legitimácie nie sú odôvodnené, lebo pasívna vecná legitimácia žalovaného v tomto konaní vyplýva z ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku s tým, že vedľa zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone verejnej moci prenesenú na neho exekučným poriadkom, podľa zákona zodpovedá súčasne žalovaný ako exekútor tiež sám, nezávisle, za podmienok podľa ust. § 33 Exekučného poriadku. Znenie

tohto zákonného ustanovenia predpokladá zodpovednosť exekútora, ako objektívnu zodpovednosť a exekútor sa môže tejto zodpovednosti zbaviť iba v prípade, že preukáže, že škodu nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Je teda na žalobcovi, či podá žalobu priamo proti exekútorovi, alebo proti štátu z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekútora. Žalobca svoj nárok voči štátu uplatnil, ale jeho návrh bol zamietnutý. Nadväzne na túto otázku súd posudzoval, či žalobcovia v tomto konaní preukázali porušenie právnej povinnosti žalovaným, ako jednej zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu. Porušenie právnej povinnosti žalovaného malo spočívať v tom, že aj napriek vedomosti o podaných námietkach pôvodného žalobcu proti exekúcii a podaní žaloby na vylúčenie veci z exekúcie, vykonal dražbu motorového vozidla. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie 3MCdo/20/2010 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorého rozhodnutia - jeho právnej vety vyplýva, že podanie žaloby o vylúčenie veci z exekúcie podľa § 55 ods. 1 Zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) samo nemá za následok prerušenie exekučného konania (§ 36 ods. 5 Zákona) ani odklad exekúcie (§ 56 Zákona). Súdny exekútor môže aj po podaní žaloby o vylúčenie vecí z exekúcie v exekúcií pokračovať, vykonávať úkony exekučnej činnosti a realizovať predaj veci na dražbe aj vtedy, ak konanie o vylúčenie vecí z exekúcie nebolo právoplatne skončené. Preto, pokiaľ súd vychádzal z tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu, potom porušenie právnej povinnosti žalovaným tým, že napriek tomu, že sa dozvedel, že žalobca podal žalobu o vylúčenie veci z exekúcie vykonal dražbu, nebolo žalovanému preukázané. Urobil záver, že žalovaný ako exekútor, nemal žiadne také zákonné ustanovenie, ktoré by mu bránilo pokračovať v exekúcii a vykonať dražbu a teda žiadne zákonné ustanovenie neporušil, že zastavenie exekúcie nespôsobuje ani podanie námietok proti exekúcii, pretože zákon s podaním námietok takýto právny účinok a to zastavenie exekúcie neupravuje. V poznámke k tomuto rozhodnutiu sa ešte uvádza, že vykonanie dražby nebude mať vplyv na práva osoby, ktorá podala vylučovaciu žalobu. Táto sa môže v rámci konania začatého podaním vylučovacej žaloby, zmenou žaloby domáhať vylúčenia výťažku z dražby, z rozvrhu, alebo vydania výťažku. Súd nemal dôvod od tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu sa odkloniť a preto dospel k tomu záveru, že porušenie právnej povinnosti žalovanému preukázané nebolo. Otázkou úmyselného konania žalovaného, ktorým chcel pôvodnému žalobcovi spôsobiť škodu súd hodnotil už v predchádzajúcom rozhodnutí (zo 16.3.2015 č.k. 18C/60/2008-258), ktorým uzavrel, že pokiaľ svedok G. mal preukázať tú skutočnosť, že žalovaný konal úmyselne, po jeho vypočutí súd k takému záveru nedospel. Vierohodnosť svedka bola v konaní spochybnená, súd uzavrel, že priamy úmysel žalovaného poškodiť žalobcu preukázaný nebol. Pokiaľ súd v tomto rozhodnutí vychádzal z nepriameho úmyslu žalovaného poškodiť žalobcu, vychádzal z toho záveru, že žalovaný vedel o tom, že svojim konaním môže poškodiť žalobcu, lebo vedel o tom, že žalobca podal žalobu o vylúčenie veci z exekúcie, napriek tomu dražbu vykonal. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu mal však vylúčené porušenie právnej povinnosti žalovaného ako súdneho exekútora pri vykonaní dražby za uvedených okolností a teda je vylúčený aj jeho nepriamy úmysel. Poukázal na to, že na toto konštatovanie súdu nadväzuje posúdenie námietky premlčania, ktorá bola v tomto konaní opäť vznesená žalovaným proti nároku žalobcov v 1. až 4. rade. Na základe opätovného posúdenia námietky premlčania súd v súlade s vyššie uvedeným záverom o neexistencii priameho alebo nepriameho úmyslu žalovaného škodu spôsobiť, dospel k tomu záveru, že nie je použiteľné posúdenie námietky premlčania v 10 ročnej premlčacej dobe. Preto, v súlade s cit. § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, súd dospel k tomu záveru, že nárok žalobcov je premlčaný tak v subjektívnej 2 ročnej premlčacej dobe, ako aj v objektívnej trojročnej premlčacej dobe k dátumu podania žaloby: 18.4.2008. Podľa zvaženia súdu, subjektívna premlčacia doba 2 ročná začala plynúť dňom, kedy sa pôvodný žalobca dozvedel o tom, že dražba vykonaná bola a teda, že jemu vznikla škoda, mal k tomuto dátumu: 18.11.2003 a mal vedomosť o tom, kto mu túto škodu spôsobil, teda že podľa neho to je exekútor. Za takýchto okolností nemohla začať subjektívna 2 ročná premlčacia doba začať plynúť až dátumom rozhodnutia súdu o vylučovacej žalobe, pretože subjektívna premlčacia doba predstavuje subjektívnu vedomosť žalobcu o škode, ktorú žalobca naozaj mal, pretože sám tvrdil a od začiatku vedel, že sa má jednať o vec, ktorá je v jeho výlučnom vlastníctve. Teda jeho subjektívny vzťah a subjektívna vedomosť tu daná bola. Konštatoval, že pred podaním žaloby uplynula aj všeobecná trojročná premlčacia doba s prihliadnutím na to, že úmysel v tomto konaní preukázaný nebol a teda pokiaľ sa jedná o nedbanlivostné konanie, potom v čase podania žaloby už 3 ročná premlčacia doba uplynula, čiže dôvod pre zamietnutie žaloby spočíval aj v uplynutí premlčacej doby. V zmysle uvedených dôvodov súd žalobu žalobcov zamietol ako právne neodôvodnenú. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcami v sume 4.345,48 eur, so súhlasom žalovaného a intervenienta, súd konanie v tejto časti v súlade s § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (z. č. 161/2015 Z.z., ďalej iba C.s.p.) zastavil.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že priznal úspešnému žalovanému a intervenientovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, proti žalobcom v 1. až 4. rade. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

5. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca v 4. rade a žalovaný.

6. Žalobca v 4. rade v odvolaní poukázal na to, že celé konanie sa ťahá roky, ako aj na predchádzajúce konanie a rozhodnutia súdov v tejto veci, že niekoľkokrát bol vynesený rozsudok, ktorý bol v prospech žalobcov a že nakoniec súd rozhodol v prospech žalovaného a nie žalobcu. Postup súdu považoval za nesprávny, účelový, za protichodný a zvýhodnený v prospech žalovaného a neobjektívny voči žalobcom, resp. voči nemu. Poukázal na to, že všetky súdne pojednávania mali alebo procesné chyby alebo boli podložené klamstvami, aj zo strany žalovaného, ktorý sa mu osobne vyhrážal slovne a do očí v jeho kancelárii po smrti otca W. I.. Tvrdil, že zo strany súdu bolo nedostatočné preukázanie dôkazových materiálov v prospech dedičov, že naopak, zo strany sudkyne, ktorá je zaujatá voči nemu na základe jeho žiadania o prešetrenie veci, konala v jeho neprospech. Konanie súdu považoval za hrubé porušovanie spravodlivého rozsudku a žiadal o opätovné prešetrenie a následne aj predvolanie svedkov, ktorí jeho rozhodnutie môžu vyvrátiť. Tvrdil, že v konaní došlo k závažným vadám zo strany súdu podľa § 221 ods. 1, že na základe uvedených chýb a nesprávnych podkladov, klamstiev, zavádzaní a nedostatočnom prešetrení, neobjektívnom posudzovaní celej veci a na základe ovplyvniteľnosti súdu zo strany O. I., došlo k následnému nesprávnemu, neobjektívnemu a zaujatému rozhodovaniu vo veci v neprospech dedičov a v prospech žalovaného. Ďalej uviedol, že súd zistil skutkový stav veci, pretože vykonal niektoré navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že v uvedenom rozsudku došlo k chybe a zámene ohľadom menovania dedičov, kde namiesto neho syna X. I. spomína sa K. I., vnuk jeho otca, čo opätovne dáva pre neho indície, odkiaľ súd vôbec vedel o vnukovi a jeho mene. Ďalej uviedol, že doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), že toto rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že na základe doložitelných dôkazov emailovej histórie medzi sudkyňou a ním a medzi advokátkou O. D., je tendencia veriť v zaujatosť sudkyne a preto žiadal vrátiť tento prípad Okresnému súdu Bratislava I, nakoľko jeho trvalé bydlisko je v Bratislave - Staré Mesto. Ďalej uviedol, že ostatní dedičia sa podľa vyjadrenia jeho advokátky JUDr. Knopovej aj sudkyne JUDr. Žákovej a vyjadrenia O. I. písomne zriekli dedičstva a v rozsudku sú uvedení, že je to procesná chyba, resp. zámer. Navrhol rozsudok zmeniť a zaviazat' žalovaného zaplatiť mu aj úrok z poskytnutej sumy za obdobie uvedené v žalobe.

7. Žalovaný v odvolaní namietal III. výrok rozsudku, v ktorom bolo nesprávne súdom uvedené, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. a 4. rade vo výške 100%. Jeho nesprávnosť mala spočívať v tom, že nie je prípustné ani logické, aby na náhradu trov konania voči žalovanému boli zaviazaní len žalobca v 1. a 4. rade, preto ide o solidárnu zodpovednosť žalobcu v 1. až 4. rade. Zároveň oznámil, že podáva návrh na opravu rozsudku z opatrnosti však, že podáva aj odvolanie proti III. výroku predmetného rozsudku, keďže nemá istotu, či súd prvej inštancie jeho návrhu na opravu rozsudku vyhovie. Navrhol III. výrok rozsudku zmeniť tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. až 4. rade spoločne a nerozdielne vo výške 100%.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu v 4. rade poukázal na to, že v jeho odvolaní nie sú vyjadrené zákonné odvolacie dôvody a že z jeho obsahu možno usudzovať, že spojením, zlepením terminológie sa odvolateľ pokúsil niečo vyjadriť, ale bez bližšej špecifikácie a že jeho odvolanie je nezrozumiteľné a nejasné. Poukázal na to, že odvolací dôvod musí byť vyjadrený a musí byť opísané, v čom vidí odvolateľ pochybenia v rozhodnutí v rozpore so zákonom a čoho sa domáha, že odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Pokiaľ išlo o chyby pri písaní v rozhodnutí, poukázal na to, že na ich opravu a odstránenie sú iné prostriedky ako odvolanie, čo mohol urobiť. Ďalej podotkol, že vzhľadom na jeho obvinenie, nie je ničím preukázané, čo sa týka ovplyvnenia súdu. Poukázal na to, že s konajúcou sudkyňou nie je v žiadnom vzťahu, že nikdy s ňou nekomunikoval a neovplyvňoval jej právny názor na predmetný spor. Navrhol odvolanie žalobcu v 4. rade zamietnuť a rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k tomuto odvolaniu potvrdiť. Na záver poukázal ešte na procesné spoločenstvo žalobcov, ktorí takto v konaní vystupujú, že odvolanie podal len jeden z nich a to len za seba a nakoľko ostatní žalobcovia odvolanie nepodali, považoval predmetné odvolanie žalobcu v 4. rade za procesne

nespôsobilé a navrhol toto odvolanie i z tohto dôvodu zamietnuť a rozsudok vo vzťahu k tomuto odvolaniu potvrdiť.

9. Intervenient na strane žalovaného vo vzťahu k odvolaniu žalovaného voči III. výroku a napokon aj v návrhu na opravu výroku rozsudku poukázal na to, že bolo mu 28.6.2019 doručené opravné uznesenie Okresného súdu Košice I z 20.6.2019, podľa ktorého súd opravil III. výrok rozsudku tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. až 4. rade vo výške 100%, čím bola opravená zrejmä chyba v písaní vo výroku III. rozsudku a tým rozhodnutie súdu o trovách konania žalovaného je správne.

10. Intervenient vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu v 4. rade považoval argumentáciu žalobcu v 4. rade v celom rozsahu za zmätočnú, nezrozumiteľnú a právne irelevantnú. Poukázal na to, že z obsahu odvolania nevyplýva žiadna vecná argumentácia, na základe ktorej považuje rozsudok za nesprávny, pričom žalobca v 4. rade neuviedol a nešpecifikoval odvolacie dôvody (§ 363 C.s.p.). Rozsudok považoval za vecne správny. Ďalej zdôraznil, že pohľadávka žalobcov v 1. až 4. rade ako dedičov pôvodného žalobcu W. I., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX (pôvodný žalobca) nebola prejednaná v dedičskom konaní, to znamená, že žalobcovia v 1. až 4. rade neboli nositeľmi práv a povinností pôvodného žalobcu, lebo ich pohľadávka nebola prejednaná v dedičskom konaní a nie je doposiaľ známy ich rozsah práv voči dedičstvu. Ďalej poukázal na dôvod zamietnutia žaloby, ktorým bola skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané porušenie povinností zo strany exekútora ako jednej zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu a že v danom prípade je nárok žalobcov premlčaný, tak v subjektívnej 2-ročnej premlčacej dobe, ako aj objektívnej 3-ročnej premlčacej dobe. Navrhol rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

11. Rozsudok vo výroku o zastavení konania o zaplatenie 4.345,48 eur odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v odvolacom konaní v uvedenom rozsahu nebol preskúmaný.

12. Odvolací súd sa v prvom rade vysporiadal s námietkou zaujatosti voči konajúcej sudkyňi JUDr. Márii Žákovej, ktorá bola vznesená až v odvolacom konaní.

13. Podľa § 53 ods. 1 C.s.p. námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti sa neprihliada, v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

14. Podľa § 53 ods. 3 C.s.p. ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada, v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

15. V prejednávanom spore žalobca v 4. rade si uplatnil námietku zaujatosti vo vzťahu k procesnému postupu sudkyne, pričom ju neuplatnil v zákonnej lehote podľa § 53 ods. 1 C.s.p. ale, až v odvolacom konaní, z uvedeného dôvodu na ňu odvolací súd podľa vyššie cit. ust. neprihliadol.

16. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie žalobcu v 4. rade v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok v znení opravného uznesenia vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd zistil úplne skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje a na jeho dôvody v celom rozsahu odkazuje, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvádzané žalobcom v 4. rade v odvolaní.

17. Aj keď žalobca v 4. rade v odvolaní neuvádza konkrétne odvolacie dôvody, podľa skutočností v ňom uvedených ich podľa obsahu možno podradiť pod odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f/ , g/ a h/ C.s.p., t.j., že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

19. Odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

20. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p. je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník uplatnil, nemôže obstáť súdom zistený skutkový stav. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozsudku súdu prvej inštancie, preto skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom prvej inštancie a účastník ich neuplatnil (hoci len preto, že o nich nevedel), nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom. Predpokladá sa, že účastníkom uplatnené skutočnosti a dôkazy sú nové (v porovnaní s tým, aké tu boli v konaní pred súdom prvej inštancie) a v danej veci sú právne významné.

22. Žalobca v 4. rade v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie.

23. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

24. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu v 4. rade, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

25. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, na ktoré v celom rozsahu odkazuje, že v prvom rade dôvodom na zamietnutie žaloby bola tá skutočnosť, že ide o nedostatok petitu podanej žaloby a hmotnoprávnej vykonateľnosti tohto petitu vo vzťahu k tomu, že žalobcovia v 1. až 4. rade ako dedičia po pôvodnom žalobcovi si uplatnili svoj nárok spoločne a nerozdielne priamo voči žalovanému vo forme jeho povinnosti nahradiť im škodu vo výške 14.907,00 eur, pričom pohľadávka žalobcu ako dedičov po predchádzajúcom neb. žalobcovi nebola predmetom dedičského konania a žalobcovia ako nerozluční, spoloční na strane aktívne legitimovanej strany sporu neboli nositeľmi práv a povinností, lebo ich pohľadávka nebola prejednávaná v dedičskom konaní a

doposiaľ nie je známy rozsah ich práv voči dedičstvu, pričom žalobcovia ako dedičia sa preto mohli domáhať v tomto konaní iba takého rozhodnutia súdu, ktorým by rozhodol o tom, že ich pohľadávka voči žalovanému patrí do dedičstva po neb. žalobcovi.

26. Odvolací súd dodáva, že v prípade vyhovenia takto navrhovaného petitu žaloby, aby žalovaný bol zaviazaný spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcom škodu vo výške 14.907,00 eur, by došlo k obchádzaniu dedičského konania, t.j. bez jej prejednaní v dedičskom konaní po poručiťovi - pôvodnom žalobcovi a to bez rozhodnutia súdu. Už len z tohto dôvodu bolo potrebné žalobu žalobcov v 1. až 4. rade zamietnuť. Odvolací súd odkazuje aj na závery vyslovené vo svojom uznesení 9Co/532/2016-417 z 29.12.2017 (body 34. a 35), že nárok žalobcu - pohľadávka poručiťoľa W. I., zomr. XX.X.XXXX na náhradu škody voči žalovanému nebola v dedičskom konaní zahrnutá ako aktíva, lebo o.i. nebola priznaná ani právoplatným rozhodnutím súdu a že jeho dedičia - právni nástupcovia pôvodného žalobcu, t.j. žalobcovia v 1. až 4. rade sú solidárni v právach a povinnostiach, čo vyplýva z procesného postavenia, avšak len počas dedičského konania, ale do právoplatného skončenia konania o dedičstve, že miera ich účasti na spoločnom dlhu, resp. na spoločných právach je následne hodnotou ich dedičského podielu v pomere ku hodnote dedičstva ako celku, čím im vzájomná solidarita končí. Pohľadávka právnych nástupcov po neb. poručiťovi W. I. - žalobcom v 1. až 4. rade voči žalovanému so zreteľom na to, že nebola predmetom dedičského konania a ktorá nebola doposiaľ súdom právoplatne priznaná je preto pohľadávka nerozlučných spoločníkov ako dedičov, lebo doposiaľ nebolo zrejmé, v akom podiele a v akej hodnote túto pohľadávku nadobudli a zároveň nebol určený rozsah pripadajúci z uvedenej pohľadávky do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - poručiťoľa a jeho pozostalej manželky M. I. - žalobkyni v 1. rade. Z uvedených dôvodov, žalobcami navrhovaný petit žaloby, ako aj navrhovaný výrok rozsudku v dôsledku jeho nedostatku bol dôvodom na zamietnutie žaloby, keďže žalobcovia si neuplatnili nárok voči žalovanému tak, aby ich pohľadávka patrila do dedičstva po neb. žalobcovi, v dôsledku ktorého výroku by bolo možné následne prejednať túto pohľadávku v dedičskom konaní v prípade, ak by takémuto výroku súd vyhovel.

27. Odvolací súd rovnako poukazuje na správne právne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa rovnako stotožňuje, vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR 3MCdo/20/2010, z ktorého právnej vety vyplýva, že podanie žaloby o vylúčenie veci z exekúcie podľa § 55 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti samo nemá za následok porušenie exekučného konania (§ 36 ods. 5 zákona) ani odklad exekúcie (§ 56 zákona), že aj súdny exekútor môže aj po podaní žaloby o vylúčenie veci z exekúcie v exekúcii pokračovať, t.j. vykonávať úkony v exekučnej činnosti a realizovať predaj vecí na dražbe aj vtedy, ak konanie o vylúčenie veci z exekúcie nebolo právoplatne skončené. Z toho vyvodil správny záver, že vytýkané porušenie právnej povinnosti žalovaným, že napriek tomu, že sa dozvedel o tom, že žalobca podal žalobu o vylúčenie veci z exekúcie vykonal dražbu do porušenia povinností nebolo preukázané, keďže žalovaný ako exekútor nemal žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by mu bránilo pokračovať v exekúcii a dražbu vykonať. Z toho vyplýva, že žiadne zákonné ustanovenie následne neporušil. Z uvedených dôvodov, vzhľadom aj na cit. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, súd dospel k správneému záveru, že porušenie právnej povinnosti žalovanému nebolo preukázané. Rovnako odvolací súd sa stotožňuje aj s posúdením plynutia premlčacej lehoty, ktoré závery prijal súd prvej inštancie vo vzťahu k 10-ročnej premlčacej lehoty v prípade úmyselného konania, pričom bol nárok premlčaný tak v subjektívnej 2-ročnej premlčacej dobe, ako aj objektívnej premlčacej dobe s tým, že 2-ročnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť, keď sa pôvodný žalobca dozvedel o tom, že dražba bola vykonaná, t.j. , že mu škoda vznikla, od 18.11.2003 , kedy mal vedomosť, kto mu túto škodu spôsobil, preto 2-ročná subjektívna doba začala plynúť od 18.11.2003 a uplynula 18.11.2005 . So zreteľom na dátum podania žaloby 18.4.2008 možno urobiť záver, že nárok pôvodného žalobcu a následne jeho právnych nástupcov - žalobcov v 1. až 4. rade je premlčaný.

28. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok ako vecne správny potvrdiť, vrátane trov konania.

29. Z dôvodu, že výrok o trovách konania bol opravený v opravnom uznesení, odvolanie žalobcu voči výroku o trovách konania je bezpredmetné.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

31. Úspešnému žalovanému a intervenientovi bola priznaná voči žalobcovi v 4. rade (odvolateľovi) náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

32. Žalobca v 4. rade, bol v odvolacom konaní neúspešný a žalobcovia v 1. až 3. rade odvolanie nepodali, preto im náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

33. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).